

РЕШЕНИЕ

№ 12483

гр. С., 13.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 61 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЕМИЛИЯ АТ. КОЛЕВА

при участието на секретаря МАГДАЛЕНА ИВ. РАНГЕЛОВА
като разгледа докладваното от ЕМИЛИЯ АТ. КОЛЕВА Гражданско дело № 20221110143597 по описа за 2022 година

Ищецът „С. е предявил против С. Д. Т. обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл. 422, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 79, ал.1 33Д, вр. чл. 198о и чл. 203 от Закона за водите и чл. 422, ал. 1 ГПК, чл. 86, ал.1 от 33Д за признаване за установено в отношенията между страните, че ответницата дължи на ищеца следните суми: сумата от 1342,44 лева, представляваща главница за извършени ВиК услуги, доставени в имот, находящ се на адрес: гр. С., ж.к. „Л. в периода от 21.01.2012г. до 26.11.2021г., ведно със законната лихва, считано от 28.04.2022г. до изплащане на вземането и сумата от 611,88 лева, представляваща лихва за забава за периода от 06.04.2012г. до 06.01.2022г.

Ищецът твърди, че между страните съществуват трайно установени договорни отношения по повод предоставянето и ползването на В и К услуги за процесния имот, чийто собственик е ответницата, като същите са регламентирани от Общи условия за предоставяне на ВиК услуги на потребители на ВиК оператор „С.. В релевантния период предоставял на ответника ВиК услуги по доставка на питейна . и отвеждане на канална . относно визирания недвижим имот, която абонатът не заплатил в уговорените с ОУ срокове, поради което претендира посочената по-горе сума по главница и лихва за забава.

По заявление на ищеца съдът издал заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК, срещу която е постъпило възражение по реда на чл. 414 от ГПК, поради което за ищеца е налице правен интерес от установяване съществуването на вземанията му срещу ответника. Претендира присъждането за съдебни разноски. Прави възражение за прекомерност на евентуално претендирано адвокатско възнаграждение над предвидения минимум.

В срока по чл.131 от ГПК ответникът С. Т. е подала отговор на ИМ, в който оспорва предявените иски по основание и размер. Твърди липсата на доказателства относно качеството на потребител на ответника и наличие на договор, сключен между страните. Прави възражение за изтекла давност. Прави възражение за нищожност на клаузата от ОУ за рекламация в най-висока степен. Моли исковите да бъдат отхвърлени. Претендира разноски.

Съдът, като обсъди доводите и възраженията на страните и събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от

фактическа страна следното:

По иска с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл.79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 198о и чл. 203 от Закон за водите:

В тежест на ищеца по така предявения иск е да установи при условията на пълно и главно доказване, че ответникът има качеството потребител на В и К услуги, като собственик или ползвател на процесния апартамент, в който са доставяни и съответно са потребени твърдените количества . в претендираната стойност; че е извършван ежемесечен отчет на общия водомер и съответните тримесечни отчети на индивидуалния водомер в процесния имот; изпълнение на собствените си задължения по този договор – извършване на услугата, начален момент на изискуемостта на вземането, стойността на услугата за посочения период и издадени за нея фактури; извършване на действия, с които е спряна или прекъсната давността по отношение на претендираните вземания.

При установяване на горните факти, в тежест на ответника е да установи плащане на задължението си в срок или друг способ за погасяването му, в т. ч. останалите си правоизключващи възражения.

Ищецът представя като доказателство справка от имотния регистър посредством отдалечен достъп по данни на физическо/юридическо лице за вписвания, отбелязвания и заличавания по партидата на С. Д. Т. в Служба по вписванията – С. за периода от 01.01.1998 г. до 28.12.2021 г. (л.5-гръб – л.6-лице по делото). Видно от справката върху процесния имот с адрес: гр. С., ж.к. Л. на 15.09.2011 г. е наложена възбрана за задълженията на С. Д. Т.. Видно от справката на 14.02.2001 г. върху процесния недвижим имот и върху търговско помещение в трафопоста с адрес: гр. С., ж.к. М. е учредена договорна ипотека в полза на „Б. и с длъжници по ипотеката „А.-П.“, П., С. Д. Т., Д. и Е. Т., като на 02.02.2004 г. ипотеката е заличена.

Като доказателство е представена в заверен препис и от документ, озаглавен Приложение №2 (при съсобственост) (л.6 – гръб по делото), в който е посочено, че ответницата С. Д. Т. е собственик на 81% ид.ч. от процесния недвижим имот, а Д. и П. са собственици съответно на 9,5% ид.ч. и на 0,5% ид.ч. от процесния недвижим имот. На посочения документ С. Т. собственоръчно е декларирала, че е ползвател на процесния недвижим имот, като също така е заявила желание да бъде титуляр на партия и платец на сметка за процесния недвижим имот, като посоченият документ е подписан единствено от ответницата С. Т., липсват подписи на останалите съсобственици.

Съгласно заключението на съдебно-техническата експертиза:

Процесният недвижим имот се намира във водоснабдена 8-етажна панелна жилищна сграда, находяща се в гр. С., ж.к. Л., като вещото лице посочва, че и до процесния имот е доставяна ., в имота е имало монтирани два водомера – съответно водомер с фабр. №1624920 – за студена . и № 1628101 – за топла .. Посочва се, че за процесния период водните количества са отчитани 20 пъти чрез посещения от проверител, 19 пъти е правен самоотчет и 76 пъти са начислявани месечни отчети, като за периода 21.02.2012 г. до 26.11.2021 г. по отчет на водомера за студена . № 1624920 са отчетени 328 куб.м. – за индивидуални нужди, по отчет на водомера за студена . №1624920 са начислени 249 куб.м. – за индивидуални нужди и за общи нужди са начислени 62,3 куб.м.. Вещото лице посочва, че при изготвяне на заключението не е установил разминаване между реално отчетените и начислените ВиК услуги за периода от 21.02.2012г. до 26.11.2021г.

Съгласно заключението на съдебно-счетоводната експертиза за периода от 21.02.2012г. до 26.11.2021г. са издадени 118 бр. фактури, в които са начислени задължения на обща стойност от 1954,32 лв., от които 1342,44 лв. – за главница и 611,88 лв. – за лихва, като в таблица №1 към ССЧЕ е направена подробна разбивка.

Посочено е, че за периода от 19.04.2012г. до 02.04.2013г. са извършени частични

плащания на обща стойност от 132,14 лв., както и че част от претендираното задължение представлява старо салдо в размер на 864,68 лв., натрупано преди 21.01.2012г. Посочва се също, че на 30.05.2017г. е извършено служебно намаление на задълженията по партидата на ответницата, като служебно е отписана сума в общ размер на 976,88 лв., от която главница 528,61 лв. и лихва за забава от 448,27 лв.

Посочен е и втори вариант при съобразяване на погасителната давност, като е посочено, че непогасени се явяват задълженията за периода от 05.04.2019г. до 26.11.2021г. вкл., като непогасената главница е в размер на 403,53 лв., а непогасената лихва за забава върху всяка главница за периода от изискуемостта до 06.01.2022 г. е 51,91 лв. или общо задължение в размер на 455,44 лв., подробно посочени по периоди и фактури в таблица №3 към ССЧЕ.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Съгласно чл. 193 от Закона за водите обществените отношения, свързани с услугите за водоснабдяване и канализация, се уреждат със Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги /ЗРВКУ/, при спазване на изискванията на този закон. Въз основа на ЗРВКУ и в изпълнение и приложение на Закона от министъра на регионалното развитие и благоустройството е приета Наредба № 4 от 14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи (обн., ДВ, бр. 88 от 8.10.2004 г., посл. изм. и доп., бр. 70 от 3.09.2019 г., в сила от 4.10.2019 г.).

Нормата на чл. 1, ал. 2 от ЗРВКУ предписва, че водоснабдителните и канализационните /ВиК/ услуги са тези по пречистване и доставка на . за питейнобитови, промишлени и други нужди, отвеждане и пречистване на отпадъчните и дъждовните води от имотите на потребителите в урбанизираните територии /населените места и селищните образувания/, както и дейностите по изграждането, поддържането и експлоатацията на водоснабдителните и канализационните системи, включително на пречиствателните станции и другите съоръжения. Съгласно чл.3 от Наредба № 4 от 14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи потребители на услугите В и К са: 1. собствениците и лицата, на които е учредено вещно право на строеж или право на ползване, включително чрез концесия, на водоснабдявани имоти и/или имоти, от които се отвеждат отпадъчни и/или дъждовни води; 2. собствениците и лицата, на които е учредено вещно право на строеж или право на ползване на жилища и нежилищни имоти в сгради - етажна собственост; 3. собствениците и лицата, на които е учредено вещно право на строеж или право на ползване на водоснабдяваните обекти, разположени на територията на един поземлен имот и присъединени към едно водопроводно отклонение.

Терминът „потребители“ на ВиК услуги е обяснен легално в § 1, т. 2, б. „а“ от ДР на ЗРВКУ, където се уточнява, че това са юридически или физически лица собственици или ползватели на съответните имоти, за които се предоставят ВиК услуги; юридически или физически лица – собственици или ползватели на имоти в етажната собственост; предприятия, ползващи . от водоснабдителните мрежи на населените места за технологични нужди или подаващи я на други потребители след съответна обработка по самостоятелна водопроводна инсталация, предназначена за питейни води.

Съгласно разписаното в чл. 8, ал. 1 и ал. 3 от Наредбата получаването на услугите ВиК се осъществява при публично известни общи условия, предложени от оператора и одобрени от собственика /собствениците/ на водоснабдителните и канализационните системи или от оправомощени от него (тях) лица и от съответния регулаторен орган. Според чл. 8, ал. 3 от Наредбата общите условия влизат в сила в 1-седмичен срок от публикуването им в централния ежедневник.

В случая от приетите по делото доказателства и в частност от заключението на техническата експертиза се установява, че водоснабденият имот е жилище в сграда в режим на етажна собственост. На основание чл.3, ал.1, т.2 от Наредбата ищецът следва да докаже, че ответникът има право на собственост или право на строеж или право на ползване върху жилището.

Съдът намира, че предвид съдържанието си посочената електронна справка от Агенцията по вписванията, представена в заверен препис на хартиен носител, не е годно доказателство, което да установи правото на собственост или вещното право на ползване на ответницата върху процесния имот, тъй като в справката не фигурира нотариален акт за право на собственост, респ. за учредяване на вещно право на ползване на ответницата, а са налице вписвания на възбрана и отбелязване и заличаване на ипотека, като и в двата случая ответницата не е посочена като собственик на недвижимия имот, а като длъжник по облигационното задължение, което е обезпечено чрез възбрана или чрез ипотека.

По делото, обаче, е представен като доказателство документ, озаглавен „Приложение №2 (при съсобственост)“ (л. 6-гръб), в което е обективизирано искане за промяна на титуляр на партията по отношение на процесния имот и е декларирано, че ответницата е съсобственик с 81% ид.ч. от процесния недвижим имот и негов ползвател, който документ носи подписа на ответницата. Доколкото посоченият частен свидетелстващ документ не е оспорен от неговия автор и в приложение на нормата на чл. 180 от ГПК, следва да се приеме, че изявленията в него са направени от лицето, посочено за техен автор. Предвид обстоятелството, че с документа са удостоверени неизгодни за издателя му обстоятелства, той се ползва с доказателствена сила срещу него. Документът съдържа изявление, което представлява извънсъдебно признание на ответника, че е титуляр на правото на собственост върху водоснабдения имот. Следва да се има предвид, че доколкото предмет на предявения иск не е спор за собственост върху имот, непредставянето на нотариален акт за признаване или за прехвърляне на вещни права върху имота, не обосновава извод за основателност на предявения иск. Ето защо, извънсъдебното признание относно титулярството в правото на собственост е достатъчно за формиране на извод относно възникването на облигационно правоотношение между ищцовото дружество и ответника в качеството му на съсобственик и ползвател на водоснабдения имот. Поради това и на основание чл.3, т.2 от Наредба № 4 от 14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи следва да се приеме, че в това си качество ответницата С. Т. е била страна по неформалния договор за доставка на ВиК услуги при общи условия с ответното дружество.

От заключението на назначената по делото СТЕ се установява, че сумите за процесния период са начислени съобразно данни от проверки на показанията на водомерите, съобразно данни от самоотчет, както и въз основа на служебно изчисляване в периода от 21.02.2012г. до 26.11.2021г.

Във връзка с възражението на ответника, че ищцовото дружество не е доказало да са налице предпоставките за начисляване на презюмирано количество доставена . и съответно – за служебно начисляване на количества доставена . съдът намира същото за ирелевантно, доколкото вещното лице по СТЕ дава заключение, че не е налице разминаване между реално отчетените ВиК услуги и начислените такива за периода 21.02.2012г. – 26.11.2021г. Съдът в тази насока съобрази, че представената в табличен вид от вещното лице по СТЕ справка за начислените количества ВиК услуги през процесния период (приложение №1 към СТЕ), от които е видно, че след даване на самоотчет или проверяване на показанията на водомерите чрез реален отчет от проверител са извършвани корекции на консумацията, като начислените количества доставена студена . над реално използваните са сторнирани чрез извършени от ВиК оператора изравнявания (видно от отрицателните стойности в графа „изравнен“ след реален отчет/самоотчет в Приложение №1 към СТЕ).

При така установеното съдът следва да разгледа своевременно направеното възражение за изтекла давност.

Съгласно чл. 8 от Наредбата получаването на услугите В и К се осъществява при публично известни общи условия, предложени от оператора и одобрени от собственика (собствениците) на водоснабдителните и канализационните системи или от оправомощени от него (тях) лица и от съответния регулаторен орган. Общите условия са публикувани в Интернет, поради което следва да се приемат за общоизвестни. Съгласно чл. 31 ОУ ВиК операторът издава ежемесечни фактури, а потребителите са длъжни да заплатят ползваните ВиК услуги в 30-дневен срок от датата на фактуриране на сумите за ВиК услуги. В задължителната съдебна практика е прието, че тези задължения са периодични и се погасяват с изтичане на 3-годишен давностен срок. В случая е уговорен падеж за плащане, следователно давността тече от настъпване на изискуемостта (чл.114, ал.1 ЗЗД).

Заявлението по чл.410 ГПК, с което е прекъсната давността, е подадено на 28.04.2022г. Следователно непогасените по давност вземания са тези, станали изискуеми след 28.04.2019г.

Съгласно заключението на ССЕ непогасени от давността са задълженията по фактури, издадени в периода от 05.04.2019г. до 26.11.2021г. вкл., като непогасената главница е в размер на 403,53 лв., а непогасената лихва за забава върху всяка главница за периода от изискуемостта до 06.01.2022 г. е 51,91 лв. или общо задължение в размер на 455,44 лв., подробно посочени по периоди и фактури в таблица №3 към ССЧЕ.

Относно началния период на забава, съдът съобрази, че първата от фактурите е от дата 05.04.2019г., чийто падеж е изтекъл на 07.05.2019г., тъй като 05.05.2019г. е неделя – неприсъствен ден, а 06.05.2019г. също е неприсъствен ден, тъй като е официален празник – Ден на храбростта и празник на Българската армия. Поради това ответникът е изпаднал в забава, считано от 08.05.2019г.

С оглед на това, искът по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл.79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 198о и чл. 203 от Закон за водите следва да бъде уважен за сумата от 403,53 лева и за периода на потребление от 27.02.2019г. до 26.11.2021г. и отхвърлен за горницата до пълния предявен размер от 1342,44 лева, или за сумата от 938,91 лева и за периода на потребление от 21.01.2012г. до 26.02.2019г., като погасен по давност.

По иска с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

Искът за обезщетение за забава, като акцесорен иск, следва съдбата на главния иск. Поради това този иск следва да бъде уважен за сумата от 51,91 лева, представляваща обезщетение за забава за периода от 08.05.2019г. до 06.01.2022г. и отхвърлен за горницата до пълния предявен размер от 611,88 лева, или за сумата от 559,97 лева и за периода от 06.04.2012г. до 07.05.2019г., като неоснователен.

По разноските:

При този изход на спора разноски се дължат на ищеца, съобразно уважената част от иска и на ответника, съобразно отхвърлената част от иска.

Ищецът е сторил следните разноски в исковото производство: 64,61 лв – държавна такса в исковото производство, 250 лв. – депозит за СТЕ и 250 лв. – депозит за ССЧЕ.

С оглед факта, че ищецът е представляван в производството от юрисконсулт, на осн. чл. 78, ал. 8 от ГПК му се следва и юрисконсултско възнаграждение в минимален размер / с оглед липсата на фактическа и правна сложност на делото/, т. е. сума от 100 лв.

Общите разноски на ищеца са 664,61 лева. С оглед на това, ответникът следва да бъде осъден да му заплати разноски в размер на 154,88 лева, с оглед уважената част на исковете.

В заповедното производството разноските на ищеца са в размер на 89,09 лева, от

които 39,09 лева – ДТ и 50,00 лева – юрисконсултско възнаграждение.

С оглед на това, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца разноски в заповедното производство в размер на 20,76 лева, с оглед уважената част на исковете.

Ответникът не е сторил разноски.

От страна на неговия процесуален представител се претендира адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ, съответно 300 лв. – в заповедното производство и 400 лв. – в исковото производство.

В практиката на ВКС се приема (решение № 165/26.10.2010 г. по т. д. № 93/2010 г., II ТО, решение № 97/06.07.2009 г. по т. д. № 745/2008 г. II ТО, решение № 220/07.01.2013 г. по т. д. № 1106/2011 г., II ТО, решение № 111/01.07.2011 г. по т. д. № 676/2010 г. II ТО и др.), че в случаите, когато се претендира присъждане на адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38, ал. 2 ЗА, достатъчно е в представения договор за правна защита и съдействие да е посочено конкретното основание от кръга на посочените в т. 1 - 3 на чл. 38, ал. 1 ЗА, само при които законът допуска уговаряне на безплатна адвокатска защита по делата, без да е необходимо страната да представя доказателства за наличието на някоя от тези хипотези. В случая са представени договори за правна защита и съдействие в исковото и заповедното производство, като във всеки договор е посочено, че защитата на ответника е поета от адв. С. К. безплатно, като договорът за правна защита и съдействие, представен в заповедното не съдържа основание за оказване на безплатна адвокатска помощ, а договорът в исковото е посочено – безплатна адвокатска помощ на материално затруднено лице.

Съдът намира претенцията на ответника за адвокатско възнаграждение в размер на 300 лв. в заповедното производство за неоснователна, макар че заплащането на възнаграждението е доказано с надлежни документи. В тази насока съобрази, че възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение е направено от ищеца в исковата молба.

Съгласно чл. 7, ал. 7 от ЗАДв. адвокатско възнаграждение в размер на 1/2 от възнаграждението в исковото производство се дължи в производства за издаване на заповед за изпълнение, а не и при защита срещу вече издадена заповед за изпълнение, т.е. дължи се адвокатско възнаграждение само на процесуалния представител на заявителя, не и на процесуалния представител на длъжника в заповедното производство. Доколкото защитата срещу издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК е изчерпана само в подаването на възражение по образец срещу заповедта за изпълнение, не е оправдано заплащане и съответно – присъждане на адвокатско възнаграждение на представителя на длъжника в това производство в претендираните размери. Законът изрично освобождава длъжника от задължението да мотивира възражението си, поради което и доколкото защитата му в исковото производство по реда на чл. 422 ГПК би била напълно аналогична, няма основание да бъде възмездяван двукратно за едно и също нещо. Възражението по чл. 415 ГПК не се постановява в самостоятелно състезателно производство, а е само предпоставка за предявяване на материалното право на кредитора по исков път, в което исково производство длъжникът следва да изчерпи възраженията си за неоснователност на иска. Освобождавайки длъжника от задължение за мотивиране, законодателят се дезинтересира от основателността на възражението. То е само формална предпоставка, без самостоятелни правни последици, поради което и изходът на спора за материалното право на кредитора не предпоставя материална незаконосъобразност на възражението по чл. 414 ГПК. Следователно с възражението по чл. 414 ГПК не се извършва същинска защита срещу заявеното от молителя материално право, поради което и сторените разноски по повод извършване на посоченото процесуално действие на длъжника в заповедното не следва да бъдат съизмервани със заявления за защита от молителя материален интерес. В този смисъл е трайната съдебна практика на ВКС, изразена в Определение №45/23.01.2019 по дело №3074/2018 на ВКС, ТК, I т.о., Определение №102/14.03.2022 по дело №2481/2021 на ВКС,

ТК, I т.о., Определение №153/24.03.2017 по дело №601/2017 на ВКС, I т.о. Според практиката на ВКС в случая приложение следва да намери разпоредбата на §1 от ДР на Наредба №1/2004 г., а именно – че за непредвидените в Наредбата случаи възнаграждението се определя по аналогия, в случая – по аналогия на чл.6, т.5, предл. последно от Наредбата – а именно – подаването на „други молби“, като възнаграждението се определи в размер на 50 лв. (съобразно приложимата към договора стара редакция).

Съдът намира, че на процесуалния представител на ответника в исковото производство на основание чл.38 ЗАДв. се дължат 494,95 лв., но доколкото са поискани само 400 лв. адвокатско възнаграждение и съобразно диспозитивното начало в процеса възнаграждението на адвоката следва да се определи в рамките на претендираното.

Поради това на основание чл. 78, ал. 3 ГПК и чл. 38, ал. 2 ЗАДв. на адвоката на ответника се дължи по съразмерност адвокатско възнаграждение за оказвана безплатна адвокатска защита и съдействие в размер на 306,78 лв. – в исковото производство и 38,35 лв. – разноски в заповедното производство, с оглед отхвърлената част на исовете.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, по предявения от „С. “ АД, ЕИК ., със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. "Ц., Б., ет. 2 и 3 **срещу** С. Д. Т., с ЕГН ***** , с постоянен и настоящ адрес: гр. С., ж.к. „Л., иск с правно основание **чл. 422, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 79, ал.1 ЗЗД, вр. чл. 198о и чл. 203 от Закона за водите**, че С. Д. Т., с ЕГН ***** дължи на „С. “ АД, ЕИК . сумата от **403,53 лева**, представляваща главница за извършени ВиК услуги, доставени в имот, находящ се на адрес: гр. С., ж.к. „Л. в периода от 27.02.2019г. до 26.11.2021г., ведно със законната лихва, считано от 28.04.2022г. до изплащане на вземането, като ОТХВЪРЛЯ иска за горницата до пълния предявен размер от 1342,44 лева, или за сумата от 938,91 лева и за периода на потребление от 21.01.2012г. до 26.02.2019г., **като погасен по давност**.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, по предявения от „С. “ АД, ЕИК ., със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. "Ц., Б., ет. 2 и 3 **срещу** С. Д. Т., с ЕГН ***** , с постоянен и настоящ адрес: гр. С., ж.к. „Л., иск с правно основание **чл. 422, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД**, че С. Д. Т., с ЕГН ***** дължи на „С. “ АД, ЕИК . сумата от **51,91 лева**, представляваща обезщетение за забава за периода от 08.05.2019г. до 06.01.2022г., като ОТХВЪРЛЯ иска за горницата до пълния предявен размер от 611,88 лева, или за сумата от 559,97 лева и за периода от 06.04.2012г. до 07.05.2019г., **като неоснователен**.

ОСЪЖДА С. Д. Т., с ЕГН ***** , с постоянен и настоящ адрес: гр. С., ж.к. „Л. да заплати на „С. “ АД, ЕИК ., със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „Ц., Б.“, **на основание чл. 78, ал.1 ГПК** сумата **154,88 лева** – разноски, сторени в исковото производство пред СРС и сумата **20,76 лева** – разноски, сторени в заповедното производство по ч.гр.д. №22243/2022г., СРС, 61. с-в.

ОСЪЖДА „С. “ АД, ЕИК ., със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. "Ц., ет. 2 и 3, Б.“, ет. 2 и 3, да заплати на адв. С. К. К. от САК, със служебен адрес: гр. С., ул. „В, **на основание чл. 38, ал. 2 ЗАДв** сумата от **306,78 лева** - адвокатско възнаграждение за оказана безплатна адвокатска защита в исковото производство пред СРС и сумата от **38,35 лева** – адвокатско възнаграждение за оказана безплатна адвокатска защита в заповедното производство по ч.гр.д. №22243/2022г., СРС, 61. с-в.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните с въззивна жалба пред Софийски градски съд.

Съдия при Софийски районен съд: _____